

Lov og Evangelium

Nr. 4

APRIL 2006

42. årgang

«Mitt legeme som er for dere»

Av Martin Fjære

Når vi leser innstiftelsesordene til nattverden, slik vi finner dem i 1Kor 11:13-26, må vi legge merke til hva Jesus sier. Samtidig som han bryter brødet og deler det ut til sine disipler, forklarer han: «Dette er mitt legeme, som er for dere». Og når kalken skal sendes rundt, lyder Jesu ord: «Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere», Luk 22:20. Å, om vi kunne stanse opp og se litt inn i hvilken uendelig rikdom og gledeskilde som ligger gjemt i disse ordene: «...mitt legeme som er for dere» – «...mitt blod som utgytes for dere».

Det er noe Jesus ønsker å gi. Noe han både i ord og i synlig handling vil dele ut. Ikke bare til disiplene den kvelden, men også til deg som leser dette. Både over sitt liv og over sin korsdød, setter Jesus de salige ordene: «for dere». For disiplene, og for deg!

Når Jesu barndom og ungdom kort beskrives i Luk 2:51-52, står det at han var lydige ovenfor sine foreldre, og at han «gikk fram i visdom og alder og i velvilje hos Gud og mennesker». Tenk

alltid lydige, og alltid i velvilje hos Gud, for deg!

Ved Jordan lyder en bekreftelse ifra himmelen om at Gud bedømmer Jesu liv på samme måte: «Du er min Sønn, den elskede. I deg har jeg velbehag». Tenk, han er velbehagelig for Gud! Nå vil Jesus si til den enkelte: Dette liv er for deg! Dette legeme som bare har gjort godt, som ikke har tenkt en syndig tanke, og som hver stund da han vandret her på jord hadde sin lyst i Guds vilje, det er for deg, og det gir jeg til deg. «Dette er mitt legeme, som er for dere».

Ja, men hva med mitt liv da? spør du kanskje. Mitt liv som er så fullt av syndig lyst og av forsmadelige fall i synd? Den hellige Gud i himmelen, han som ser alt, han kjenner jo så godt til all min elendighet. Må han ikke for sin rettferdighets skyld dømme og straffe meg?

Hvis det er lovens pakt som gjelder mellom deg og Gud, må han handle med deg etter hva du fortjener. Da står du selv ansvarlig for ditt skrøpelige

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

liv. Slik er det med hver den som ikke har kommet til tro på Jesus.

Men Jesus talte jo om «den nye pakt i mitt blod». Denne nye pakt er at Jesus påtok seg ansvaret for alle mennesker, innfor Gud. Det salige er at da tok han også ansvar for deres synder, og den straff de fortjente. Denne nye pakt, er en pakt mellom Faderen og Sønnen, der Sønnen tilregnes all synd, og Faderen dømmer og straffer synden.

Det var derfor det reistes et kors på Golgata. Det var av samme grunn at hans blod rant langfredag. Hans blod vitnet om at han oppfylte de forpliktelser han hadde tatt på seg. Ser du da noe inn i hva ordene «mitt blod som utgytes for dere» betyr for deg?

Når Jesus både i sitt ord og på synlig måte i nattverden, gir deg sitt blod, da rekker han deg selve paktstegnet. Da rekker han deg beviset på at han har påtatt seg alle dine forpliktelser for den Hellige Gud, tegnet på at han tok ansvaret for deg og dine synder og smakte døden i ditt sted. Og Jesus vil ikke at du skal være i tvil om at denne nye pakt er en pakt også for deg. Han sier jo: «som utgytes for dere».

Takk Jesus, at du har tatt ansvaret også for meg, enda det i sannhet var et tungt ansvar! Takk for at du også rekker meg ditt fullkomne liv og ditt blod som renser fra all synd, amen! L&E

www.josafat.no

Troskap i det små

Av Ingar Gangås

I lignelsen om talentene, Mat 25:14-30, sier Jesus til de to som hadde vist troskap at de hadde vært tro over lite, og at han ville sette dem over mye. Den unyttige tjeneren ble kastet ut i mørket utenfor. Det er noe her som vi ikke må glemme. Jesus kaller oss til troskap i tjenesten, det gjelder i heimen, på skolen og på arbeidsplassen. La det vises at du lever med Jesus.

Da jeg gikk i barneskolen, fikk vi karakterer i orden, flid og oppførsel. Nå er det ikke lenger slik. Fortsatt vil nok arbeidsgiveren se etter troskap og pålitelighet når han skal ansette noen. Men jeg er redd at den personlige frihet, og dyrking av egoismen, har ført til mer sløvheter i forhold til dette.

Hva kan årsaken være? Jeg tror det skyldes løsrivelsen fra de ti Guds bud. Det er ikke for ingen ting at budene blir kalt Guds gode livslover. Å sette seg opp mot Guds gode vilje skjer ikke ustraffet. Vi høster det vi sår. Ikke

rart da at heimene oppløses, arbeidsmoralen pulveriseres og skolene sliter med umotiverte elever. Forpliktelse er blitt et fremmedord. Et løfte kan brytes. Et ord er ikke lenger et ord. Det er ikke så nøye lenger. Et forpliktende ekteskapsløfte kan man da ikke forvente lenger i vår tid! Når troskapen mot Gud og hans hellige Ord opphører, forsvinner også troskapen mot vår neste.

Det har gått så langt nå at troskap i noen sammenhenger blir omtalt negativt. «Du må ikke tro at du er bedre enn andre», heter det da. Men slik taler ikke Guds ord. Til Timoteus sier Paulus i 2Tim 6:11-12 og 14: «...jag etter rettferdighet, gudsfrykt, tro, kjærlighet, tålmodighet og mildhet. Strid troens gode strid! Grip det evige liv som du ble kalt til – du som har avlagt den gode bekjennelse for mange vitner! Hold budet rent og ulastelig inntil vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse!» Bibelen oppfordrer oss til å vise troskap og

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, april 2006

«Mitt legeme som er for dere». Av Martin Fjære.....	side 1
Troskap i det små. Av Ingar Gangås.....	side 3
Lov og evangelium i den enkeltes liv. Av Per Bergene Holm.....	side 5
Velsignet å høre hva vi har i Kristus. Intervju ved Dag Rune Lid ...	side 9
Led oss ikke inn i fristelse. Av Av Hans-Henrik Brix	side 10
Det levende vann. Av Sigbjørn Agnalt.....	side 13
Den ustemte harpen. Svensk fortelling for små og store	side 16
Takk, Jesus! Sang av Lina Melås.....	side 16
Kjødets farer. Av Ole Hallesby.....	side 18
Bildet av far. Av Kristian Fagerli.....	side 20

iver. Titus taler om hvor viktig dette er, «så at de i alt kan være en pryd for Guds, vår frelsers lære». (Tit 3:10)

Troskapen kan aldri bli noen frelsesvei, men du kalles til dette fordi du er frelst. Å utvikle det gode i mennesket for å takke Gud, kaller vi gjerne den humanistiske avsporing. Men det er også en annen fare, den antihumanistiske grøft, og det er den vi vil peke på her. Pass deg så du ikke tenker om syndefordervet på en slik måte at all tale om idealer, troskap og gode forsetter angripes. Slik sniker det seg inn passivitet og oppgitthet som ikke er av Gud. Det nytter jo ikke allikevel, for vi er så syndige, så! I forhold til frelsen er dette sant. Gud trenger ikke dine gode gjerninger. Der gjelder Jesus alene. Men din neste trenger dem! Du er kalt til å være et Kristi brev i verden.

Josef viste troskap i Potifars hus. Han hadde lært det heime. Nå var det ingen heimefra som kunne kontrollere ham lenger. Men han viste den samme troskapen som før. Han visste at Guds øyne var festet på ham. Han sto til regnskap for ham som både ser og hører alt vi foretar oss. Derfor kunne han ikke synde mot den levende Gud. I fengslet var det likedan. Der ble han fortsatt et vitne for Herren. Og da han hadde vært tro «i det små», satte Gud ham til å være den neste etter farao. Han ble betrodd å gi brød til alle sultende i Egypt, også til sine egne brødre som hadde solgt ham til trell.

Du synes kanskje ikke at du har så mye troskap å vise til. Det er din store nød. «Er vi troløse, så forblir han

*Å, Jesus, jeg har lovet
deg troskap livet ut.
Så vær da alltid hos meg,
min Herre og min Gud.
Jeg frykter ikke kampen
for deg og riket ditt.
Den smale vei er bred nok,
når du er følget mitt.
All verden stormer om meg,
og blander syn og sinn.
Jeg hører tusen stemmer:
Å, la meg høre din!
Min fiend i og om meg,
vil ha meg i sin makt.
Men, Jesus, du har slått ham,
det har du selv jo sagt.
Å, Jesus, du har lovet
enhver som følger tro,
at der du bor i himlen,
skal også han få bo.
Og Jesus, jeg har lovet
deg troskap livet ut.
Så hjelp meg da å følge,
min Herre og min Gud!*

John Ernest Bode (Sb. nr. 482)

(Kristus Jesus) trofast.» (2Tim 2:13) Troskapen kan aldri bygges på deg. Da Jesus gav disiplene misjonsbefalingen, sendte han dem ut på et løfte: Jeg vil være med dere alle dager. Som den allmektige, med all makt i himmel og på jord, kunne han si det. Gå *derfor* ut. I møte med Mesteren *måtte* de gå. For han er trofast! Så gikk de med frimodighet – på Herrens Ord og løfte. Deres troskap ble satt på prøve mange ganger, men de kunne ikke la være å tale om det de hadde sett og hørt! L&E

Lov og evangelium i den enkeltes liv

Av Per Bergene Holm

Gal 3:9-14

Loven står i dødens og fordømmelsens tjeneste. Loven er ikke gitt for å gi liv, for å gjøre noen rettferdig og hellig, men den er gitt for å dømme og fordømme, forskrekke og forferde. Loven er ikke gitt for å gi noen håp og frimodighet, men den er gitt for å ta fra oss ethvert kjødelig håp og enhver kjødelig tanke om egen rettferdighet og fortreffelighet.

Enhver tale om hva vi skal gjøre, ethvert krav om hvordan vi skal være, er loven. Loven sier: Vær slik, så skal du bli frelst, men er du ikke slik, er du fordømt.

Evangeliet står derimot i livets og frikjennsens tjeneste. Evangeliet er gitt for å gi liv, for å frikjenne og gjøre rettferdig og hellig (Tit 2:11-14). I evangeliet finnes det ikke et ord om hvordan vi skal være eller hva vi skal gjøre, men der forkynnes det oss bare hva Jesus har gjort for oss og hva Gud gir oss og virker i og gjennom ham.

Det naturlige menneske søker ikke frelse, men aksept.

Et uomvendt menneske spør ikke etter Gud eller frelse, og vil helst ikke forstyrres i sin syndige og verdslige ro. Det opplever seg ikke syndig, og synes Bibelens tale om synd er gledesdrepende og noe som truer med å ta fra det selve livsinnholdet.

Vel vet det at det ikke er fullkomment, og av og til frykter det nok for

døden og dommen, men håpet er at Gud er nådig og romslig, at han lar nåde gå for rett til sist.

Det et slikt uomvendt menneske gjerne vil høre i begravelser og ellers når det ikke kan unngå å høre Guds ord lest og forkynt, er noen ufarlige ord om Guds kjærlighet til syndere. Det vil høre om Guds nåde på en slik måte at det slipper å omvende seg. Det uomvendte og loviske menneske søker å finne aksept hos Gud. Det tror gjerne at Guds nåde er det samme som godkjennelse.

I dag går mye av den kristelige virksomheten ut på å inkludere verdslige mennesker og få dem til å kjenne seg hjemme i den troende forsamling. Den ene presten og predikanten etter den andre taler budskapet om Jesus, synderes venn. Han er ikke som fariseerne, disse loviske og dømmesyke menneskene. Nei, hos Jesus er det rom for syndere av alle slag. Han tar i mot deg sånn som du er.

Er dette evangeliet? Ja, mange tror det. Men der hvor predikanten hopper bukk over lovens ord som fordømmer synden og kjødet, og bare vil forkynne evangeliet, der blir evangeliet omgjort til et ord om aksept av synden og kjødet. Evangeliet blir et allmennreligiøst budskap om at Gud godtar oss slik vi er, uten omvendelse. Det blir et lovisk evangelium. →

Da blir menneskets håp og trøst at det er godtatt og akseptert av Jesus. Mennesket vil finne trøst i å være slik det er, en synder som Jesus er glad i og tar seg av.

Loviskheten hater loven

Men dette er ikke bibelsk kristendom, men en allmenreligiøs selvgodhet som luller mennesket inn i åndelig søvn. Og selv om en tror seg å være fri fra alt som heter loviskhet, er det nettopp lovisk en er.

Derfor hater en også å høre lovens ord. Loviskheten hater loven, for loven dømmer og fordømmer det som loviskheten setter sin lit til, og har funnet aksept for.

Når loviskheten har funnet trøst i sin syndighet og elendighet, dømmer loven den samme syndigheten og elendigheten til forbannelse og død. Når loviskheten har funnet trøst i sin tro og sitt lys i evangeliet, dømmer loven både troen og erkjennelsen for å være både mangelfull og falsk.

Loven avslører og dømmer

Loven er Gud selv i hans hellighet. Og søker du aksept og godkjennelse hos Gud, må du være fullkommen. Gud har ikke behag i deg fordi du er slik og slik, aller minst har han behag i et skrøpelig og elendig kristenliv. Det er ikke noe rosverdig i å leve sløvt og halvhjertet som kristen, med et hjerte fylt av syndig lyst og verdslighet. Nei, det er forferdelig at du som er kjøpt fri fra synden og verden enda kan trives i den og søke den. Det skulle ryste deg i

ditt innerste og bøye deg i den dypeste skam og avsky for ditt eget fordervede hjerte. Det er så visst ikke noe grunnlag for trøst at det står slik til med deg, men det skulle være til et stort spørsmål for deg: Elsker jeg virkelig Jesus, søker jeg virkelig ham?

Når du hører lovens ord i sannhet, får loviskheten bein å gå på. Da blir det som jeg før tenkte var stort og fint med ett ikke bare skrøpelig, men det blir til og med avskyelig og noe jeg må skamme meg over. Alt mitt blir fordømt, slått i stykker av lovens veldige hammer, gjennomlyst av Guds altseende øye, og avslørt i sin skittenhet og råtttenhet.

Loven dømmer meg og mitt

Hva er det loven angriper? Alt som er mitt eget, alt jeg vil rose meg av og sette min lit til! Men Jesus, hans rettferdighet og hellighet, rammes ikke. Derfor kan loven aldri skade en kristen, et Guds barn, og ta fra det troens frimodighet og håp, for det er alt sammen knyttet til Jesus! Den troende har intet i seg selv, men alt i sin Frelser. Derfor har loven intet med troen å gjøre.

Når Gud kommer med sin lov for å gå meg inn på klingen, er det for å ta fra meg alt mitt eget, ribbe meg for ethvert håp og enhver trøst i meg selv. Med loven vil Gud kaste hele min loviskhet på dør, ta fra meg enhver tro på meg selv og mitt eget, enhver tanke om aksept og godkjennelse. Mens jeg søker å berge mitt liv og meg selv, søker Gud gjennom sin lov å ta alt fra

meg. For at jeg skal ha alt i Jesus alene!

Evangeliet – ordet om Stedfortrederen

Evangeliet er et ord om at den lovens dom som Gud feller over meg og mitt liv, den lot Gud i sin kjærlighet ramme sin egen Sønn. Og den fullkommenhet og hellighet han krever av meg, den har han funnet hos sin egen Sønn, i hans liv og død.

Gud forkynner meg i evangeliet at jeg skal få søke døden fra alt mitt i Jesu død. I Jesus er jeg løst fra alt mitt eget og tilregnet alt som er hans. Jesus er den troendes ros og glede, ære og rikdom.

Synderinnen i fariseerens hus

Vi skal vise dette med et eksempel fra Skriften.

Det var en synderinne som kom til Jesus en dag. Hun kom til ham mens han satt i gjestebud i fariseeren Simons hus. Ikke noe sted kunne hun regne med at dommen var større enn der. Men hun kom ikke for å unnslippe dommen. Da ville hun søkt Jesus et annet sted. Nei, hun oppsøkte Jesus der hvor dommen var størst.

Hun søkte ikke å berge sitt liv, hun søkte ikke aksept, ikke anerkjennelse, ikke å bli godtatt, men hun søkte frelse, syndenes forlatelse og renselse fra alt sitt eget. Hun måtte bli fri seg selv.

Og det hun selv ikke hadde, rettferdighet og hellighet, verdighet og renhet, det søkte hun i Jesus. Hele hennes

Lov og Evangelium

Dette lille bladet du nå holder i hånda, sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, dvs. at vi ønsker å dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr aller mest: Å høre og lese Guds ord til frelse!

Lov og Evangelium utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Vi er en liten organisasjon med et stort ønske om å få være med å bevare Guds ord og vår lutherske arv i Norge. Vi ser med stor sorg på den økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil ha tilsendt bladet, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
Navn

.....
Sted/gateadr.

.....
Postnr/poststed

Sendes til: *Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Vidjevn. 35, 4310 Hommersåk.*

håp var satt til Jesus. Hun ble frelst, hun fant livet, ikke på den måten at hun ble akseptert, at hun ble godtatt og berget sitt liv og sitt rykte. Nei, det gikk tapt, det mistet hun, men hun fant alt i Jesus. Hun ble reist opp igjen – ikke ved at Jesus ga henne selvrespekten tilbake, sa henne at det sto rett til, men hun ble reist opp ved syndenes forlatelse og delaktighet i Jesus.

Alt mitt under dommen

Å høre Jesus til, innebærer å miste seg selv, å fornekte seg selv, å dø bort fra seg selv. Alt mitt hører hjemme på Jesu kors, under dommen. Det skal ikke forsvares, pyntes på eller berges, men det skal overgis til dom og død. Det er fordømt og skal forbli fordømt. Lovens ord står ved lag i alt det den sier om meg og mine synder.

Men nå er det ett sted i tilværelsen hvor mitt fordømte kjød allerede har fått sin dom, og det er på Jesu Kristi kors. Dit skal jeg få gå med kjødet mitt, ikke for å berge det, men for å bli av med det. Der fikk det sin død, der ble det tilintetgjort sammen med Jesus og der skal jeg få legge det av. Og så skal jeg i Jesus få tro meg frelst fra det alt sammen, fordi det ble fordømt i ham, i hans død.

Så er det ute med meg og alt mitt. Det holder ikke mål, det blir aldri akseptert hos Gud. Men jeg skal få søke frelse fra meg selv hos Jesus.

Loven dømmer alltid, og den skal gjøre det! Den dømmer mitt! Jeg trenger den for stadig å fris fra allmenligjøstetens og loviskhetens fare.

Jeg trenger den for å miste troen på meg selv, og for å bli fratatt all trøst i min egen kristendom.

Ordet om korset

Er det rett med deg? Nei, det er det så visst ikke. Det mangler mye på det. Vær ikke redd for å erkjenne det. Du står langt tilbake i tro og erkjennelse, i lydighet og kristelig liv og ferd. Det er så mye kjødelighet og verdslighet i sinn og skinn hos deg. Det er ingen redning i å nekte for det, forsvare det, og søke å bli berget fra dommen. Bruk heller ikke Guds nåde til et skjul for det som ikke kan stå seg for Guds dom, slik at du kan leve med det videre. For det som står under Guds dom er så visst ikke bevaringsverdige! Nei, det hører hjemme på korset, under Guds dom og forbannelse.

Loven driver deg til korset, under dommen, døden og forbannelsen. I Jesus har du alt du trenger for å bli et Guds barn, og for å leve som en kristen i denne verden. Men skal han bli deg til visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning, må lovens ord også få dømme din visdom, din rettferdighet, din helliggjørelse og din forløsning, og berge deg fra synden og verden – for intet av dette holder mål! Under dommen med det! Til korset med det! Til Jesus med det!

Men hva finner du på korset? Jo, der finner du Jesus, under dommen for dine synder. Det du bærer i ditt bryst, rammet ham. Han måtte blø for det. Det forkynner Gud deg i evangeliet. I Jesus er det frelse fra alt ditt.

– Velsignet å høre hva vi har i Kristus

Intervju med Martin Fjære ved Dag Rune Lid

– Et skriftavsnitt som har vært meg til trøst og hjelp flere ganger de årene jeg har vært på bibelskolen, er Ef 1:3-14. Når en får se og oppleve sin egen skrøpeligheit og fattigdom, er det nærliggende å tenke: «Nå må jeg ta meg sammen, nå gjelder det å skjerpe seg». Men mang en gang har en fått erfare at denne viljesbeslutningen ikke rekker særlig langt, og den fører meg bare inn i større fortvilelse.

Det er Martin Fjære (28), som er husfar og vaktmester på Bibelskolen på Fossnes, som sier dette. Han er gift med Liv Jorunn, og sammen har de fire små gutter som har mange venner mellom elevene.

Og han fortsetter: – Da har det vært velsignet stort å få lese og høre disse versene, som vitner om hva Gud har gitt oss i Kristus. Selv om min skrøpeligheit og fattigdom stadig vitner mot meg, skal jeg få tro på ham som nettopp gav sitt liv for syndere og som levde et fullkomment gudvelbehagelig liv i synderes sted.

– Det gir slik trygghet, glede og frimodighet i kristenlivet når en får stanse opp for at det er «i ham» en skal få stå hellig og ulastelig for Guds åsyn. Ja, Gud være lovet, at han har gitt oss alt det han krever i sin Sønn.

Når vi spør Martin hvordan det er å være husfar, blir han litt tankefull. – Ikke så lett å svare raskt på, men det er

i alle fall en stilling med mange forskjellige gjøremål av både praktisk, sosial og åndelig art, sier han.

– Det er vel nettopp denne allsidigheten ved stillingen som gjør at en stort sett trives godt, men også til tider føler seg lite skikket til oppgaven. I disse stundene er jeg takknemlig for de andre ansatte som har gaver og evner, og som tar seg av det jeg selv ikke makter.

Ellers opplever han det stort å bli kjent med nye elever år etter år. – Det har etter hvert blitt en stor vennekrets i både Norge og Sverige. Hilsener og vitnesbyrd fra tidligere elever eller beboere i studentheimen, har flere ganger vært til stor glede og hjelp. Det er også godt å merke omsorg og forbønn fra brødre og søstre rundt om i landet. Det er av uvurderlig betydning både for elever og ansatte, avslutter Martin Fjære.

L&E

Led oss ikke inn i fristelse

Av Hans-Henrik Brix

Første del av bønnen «Led oss ikke inn i fristelse, men frels oss fra det onde» sier oss noe viktig om en kristens forhold til synden. Et Guds barn ønsker etter sin nye, guddommelige natur å bli kvitt selve synden og syndelysten, ikke bare syndens ubehagelige følger. Samtidig er vår medfødte natur like ond som før omvendelsen. Derfor skal vi ikke bli forundret eller motløse når vi fortsatt dras mot synden. Guds ord sier at «enhver som blir fristet, dras og lokkes av sin egen lyst. Når så lysten har unnfanget, føder den synd. Men når synden er fullmoden, føder den død». (Jak 1:14-15)

Den onde lyst

Synden kan gi oss en kortvarig nytelse og tilfredsstillelse, men både menneskelig og åndelig ødelegger synden oss, og dens uunngåelige resultat er død og fortapelse, hvis ikke synden blir bekjent som synd. Det er altså selve syndelysten vi skal være på vakt overfor. Friheten i Kristus må ikke bli et påskudd for kjødet, vår syndige natur, så syndenes forlatelse blir gjort om til syndenes tillatelse. Det advarer Guds ord på det sterkeste imot.

Satan står bak

Bak alle fristelser står han som i Bibelen kalles «fristeren». Han forførte Adam og Eva til fall i Edens hage, og han lokker oss til ulydighet mot

Guds ord. Det uhyggelige er at han har en forbundsfelle i vårt eget bryst. Derfor kan vi bare unngå fall og frafall ved å erkjenne vår lyst til synden og vår avmakt overfor fristeren, og vende oss til den allmektige Gud i fristelsens stund: «Led oss ikke inn i fristelse, men frels oss fra det (eller den) onde (=djevelen)», som det også kan oversettes. Djevelen går omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke. Derfor formaner vi til å stå ham imot, faste i troen! (1Pet 5:8-9)

Jesu seier – vår seier

Ja, det er ved troen vi kan seire, det vil si ved å sette vår lit til ham som har overvunnet den onde. Fristeren prøvde seg på Guds Sønn i ørkenen, men måtte gi opp, fordi Jesus ikke lot seg friste til ulydighet mot sin himmelske far. Jesus tilbakeviste djevelen med et «det står også skrevet»! Og Jesu seier over fristeren er vår seier. Med evangeliet som våpen kan også vi seire over ham som setter alt inn på å skille oss fra Jesus.

Apostelen Peter stolte på seg selv, og forsikret Jesus om at han aldri ville svikte ham om så alle de andre gjorde det. Men Jesus forutså at Peter ville fornekte ham. Og det gikk som Jesus hadde sagt. Derfor sier Jesus også til oss at vi skal våke og be for at vi ikke må komme i fristelse. For Ånden er

villig, men kjødet er skrøpelig. (Mat 26:41)

Vi skal vokte oss både for selvsikkerhet og motløshet, og mot begge farer skal vi be: Led oss ikke inn i fristelse!

Ingen fristes over evne

I 1Kor 10:13 sier Paulus: «Dere har ikke møtt noen fristelse som mennesker ikke kan tåle. Og Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den». Og i Heb 2:18 står det at ved at han (Jesus) selv har lidet og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet.

Selv om vi ikke i oss selv har noen motstandskraft mot synden og fristelsene, er det allikevel mulig å seire ved Jesus, Guds Sønn. Derfor sier også Gud ord: «Salig er den mann som holder ut i fristelse. For når han har stått sin prøve, skal han få den livets krone, som Gud har lovt dem som elsker ham». (Jak 1:12)

Frels oss fra det onde!

Tilføyelsen «men frels oss fra det onde» lærer oss at det å fris fra det onde, er det motsatte av å ledes inn i fristelse. «Onde» kan både bety det onde og den onde (Satan). Og man kunne oversette bønningen slik: «Led (du) oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra satan og alt det onde han vil føre oss ut i». Det er bare Herren som kan bevare oss fra fristelsen til synd og ondskap, slik Paulus sier i 2Tim 4:18:

Vi vil takke Hans-Henrik Brix, som med denne kommentaren til de to siste bønnene, har gjennomgått hele Fadervår for bladets lesere. I kommende nummer vil Sigbjørn Agnalt, som også er lærer ved Bibelskolen på Fossnes, gjennomgå budene, spesielt tilrettelagt for unge lesere. Red.

«Herren skal fri meg fra all ond gjerning og frelse meg inn i sitt himmelske rike».

I katekismen forklarer Luther det på denne måten: «Her ber vi – likesom i en sum – at vår Far i himmelen vil fri oss fra alt ondt på legeme og sjel, eien- dom og ære. Så ber vi om å få dø salig når vår siste time kommer, og at Gud i nåde vil ta oss fra denne onde verden til seg i himmelen».

Fristelse – prøvelse

Ordet som er oversatt med fristelse betyr også prøvelse. Enhver fristelse innebærer en prøvelse, og enhver prøvelse inneholder en fristelse – til synd og frafall. I lignelsen om såmannen nevner Jesus faren ved å høre Guds ord uten å la det slå rot i seg, for i prøvelsens eller fristelsens stund faller slike mennesker fra (Luk 8:13). Derfor er det ingen større og viktigere bønn å be for vår egen del enn at Herren vil fortsette og fullføre sin gjerning i oss inntil dommens dag.

På tross av alt det vi kan glede oss over i denne verden, står det allikevel

fast at livet på denne jord er en jammerdal. Det er egentlig ikke her vi hører hjemme, vårt hjemland er i himmelen, sier Paulus, og derfra venter vi Jesus som frelser.

For riket er ditt!

Avslutningen på Fadervår kalles også en doksologi, en lovprisning av Gud. Vi finner liknende lovprisninger av den treenige Gud andre steder i Skriften, for eksempel i 1Krøn 29:10-12: «Lovet være du, Herre, vår Far Israels Gud, fra evighet og til evighet! Herre, din er storheten og makten og æren og herligheten og høyheten, ja alt i himmelen og på jorden! Herre, ditt er riket, og du er opphøyet over alt og har alt i din makt. Rikdom og ære kommer

«Fristelsen kan ikke overvinnes ved hjelp av noe timelig eller forgjengelig, men bare ved hjelp av Kristus. Derfor er de noen tåper som tror at de kan overvinne fristelsene ved å flykte eller på annen måte. De bør heller flykte til Kristus og væpne sitt hjerte ved å se på ham i tro».

Martin Luther

fra deg, du råder over alle ting, og i din hånd er styrke og makt til å gi styrke og kraft til alle. Så priser vi deg nå, vår Gud, og lover ditt herlige navn».

Makten og æren tilhører Gud i evighet

I Åpenbaringsboken er det også flere slike lovprisninger. I Åp 7:12 hører vi hvordan englene, de eldste, og de fire livsvesener falt ned for tronen og tilbad Gud: «Amen! Velsignelsen og herligheten og visdommen og takken og æren og makten og styrken tilhører vår Gud i all evighet! Amen».

Amen – la det skje!

Fordi Gud er den allmektige konge, kan vi være sikre på at han vil oppfylle bønnene i «Fadervår». Jesus har jo selv lært oss å be denne bønnen, og «amen» bekrefter at han vil bønnhøre oss. For amen betyr: Ja, slik skal det skje. Gud kan, vil og skal gjøre det han har lovet! Det fremmer Guds rike og Guds ære, når Herren for sitt hellige navns skyld lar det skje som vi ber om i Fadervår.

Gud fortjener vår takk og lovprisning fordi han setter sin allmakt og kjærlighet inn på å frelse en fortapt menneskeslekt, og fordi han så gavmildt gir oss alt vi trenger for å leve. Alt er av nåde. Derfor er det Gud, og ikke vi, som fortjener ære: «Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi du ære for din miskunnhets og din trofasthets skyld!» (Sal 115:19)

Ja, riket er ditt, makten og æren i evighet, amen!

Det levende vann

Av Sigbjørn Agnalt

«Jesus svarte og sa til henne: Hver som drikker av dette vann, blir tørst igjen. Men den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv». (Joh 4:13-14)

Allerede hos profeten Jeremia møter vi begrepet – det levende vann, der Herren sier: «For to onde ting har mitt folk gjort: Meg har de forlatt, kilden med det levende vann, og de har hogd seg ut brønner, sprukne brønner som ikke holder vann». (Jer 2:13) Dette er et vann som inneholder liv, og Guds folk har forlatt Herren som er kilden til dette levende vann.

Guds ord er ånd og liv, og det gir åndelig liv til dem som hører og drikker av dette vann. Men Israel, Guds folk, vendte seg til det kjødelige, og drakk der. De vendte seg til Egypt for å drikke Sikors vann, og til Assyria for å drikke elvens vann. (Jer 2:18)

Sprukne brønner

Herren måtte tale gjennom Jeremia og si: «Men mitt folk har byttet bort sin ære mot det som ikke kan hjelpe». (v 11) De hadde vendt seg til avguddyrkelse, og de drev hor. Det var de sprukne brønner som de drakk av, og det førte til synd og død.

Dette avsnittet lar oss være vitne til et møte mellom Jesus og en kvinne fra byen Sykar i Samaria. Denne kvinne

hadde drukket av disse brønnene. Jesus begynner å tale med henne om å drikke, men ikke i vanlig betydning. Han snakket derimot til henne om hvordan hun skulle slukke den dypeste tørst – som er tørsten etter den levende Gud. Dette er like aktuelt for oss i dag.

Hvor drikker vi? Hvor slukker vi vår tørst? Når Jesus taler til oss om dette, er det fordi han vil lede oss til den rette kilde – til det levende vann.

Det skapte er fordervet

Synden i oss – arvesynden, er ikke noe selvstendig i seg selv, men en fordervelse av det skapte. Har vi for eksempel et trestykke som er råttent, var utgangspunktet det beste – men det skjedde noe. Førråtnelsesbakteriene trengte inn, og fordervet det skapte. Det ble helt ødelagt.

Slik er arvesynden. Gud skapte oss mennesker i sitt bilde, og alt var overmåte godt. Men da synden kom inn, ble alt dette som var godt – fordervet. Det er ikke til å kjenne igjen. Vi er skapte med en dyp, og uendelig sterk lengsel og tørst etter Gud. (Pred 3:11)

Men synden har ødelagt denne tørst, slik at vi er vendte bort fra Gud, kilden med det levende vann. I stedet har vi hugget ut, og laget oss brønner andre steder, og dit vender vi oss med vår tørst.

Slik var det med denne kvinnen. Den brønn hvor hun hadde drukket,

var hennes mange menn. Hva hadde det ført til? I stedet for troskap, hadde det ført til uttroskap og skilsmisse. Alt ble galt!

Å leve i hor

Hun hadde fem ekteskap bak seg, og levde nå i det sjettede. Hun søkte å slukke sin tørst i menn, og hun levde i hor. Det er mange som gjør det i dag. Deres liv er et jag etter seksuell nytelse gjennom musikk, film, blad, nye forelskelser, nye partnere osv.

Det skjer også i kirker og bedehus. Unge og eldre utfolder sin seksualitet for alles øyne gjennom musikk og dans. Folket bifaller det, de drikker og lar seg beruse. De lever i hor.

Ikke alle vil godta dette, i alle fall ikke i det ytre. De sier at det er forferdelig, og tar avstand i ord, men de drikker likevel av denne kilde. De smugdrikker, og klarer ikke å styre seg, for de drikker ikke av livets vann. Du som sier at en ikke skal drive hor, driver du hor? (Rom 2:22) Jesus sier at hver den som drikker av dette vannet, blir tørst igjen.

Skinn av gudsfrykt

«De som vil bli rike, faller i fristelser og snarer og mange slags

«Stor rikdom trøster ikke så meget som et lykkelig hjerte». Martin Luther

dumme og skadelige lyster, som sender menneskene ned i undergang og fortapelse. For pengekjærhet er en rot til alt ondt. I sin lyst etter penger har noen faret vill i troen og har gjennomført seg selv med mange pinner». (1Tim 6:9-10)

«Vil bli rike», stod det. Da er det blitt et mål, et ønske for livet, en kilde å drikke av. Rik på penger, gods, eiendom osv.

Hva skjer da? Da kommer hensynet til økonomien først i livet. Alt annet må vike for dette. Kristenlivet får så mye tid og plass som hensynet til økonomien tillater. Du får ikke tid til det ene nødvendige, men du tjener penger. Det andre det går ut over er familie, hjem og barn. Du har ikke tid til dem. Du har ikke tid til å være mann og kone, far og mor – men du tjener penger.

«Lyst etter penger», stod det videre. Det blir en tørst etter penger. Men havesyke er avgudsdyrkelse. Mange bekjennende kristne har tatt avstand fra dette (Rom 2:22), men kilden de drikker av er ikke Gud, men avgudene.

Så kombineres dette med skinn av gudsfrykt. Gudsfrykten blir en vei til vinning, ikke selve vinningen eller målet, bare et middel til å nå målet som er å bli rik i denne verden. Men hva sier Jesus? «Hver den som drikker av dette vann, blir tørst igjen».

Bibelen omtaler en soldats lønn. Han fikk en bestemt sum for sin tjeneste. Denne lønn ble ikke utbetalt samlet ved slutten av tjenesten. En

fikk litt hver dag under hele tjenesten. Da tjenesten var endt, ble resten av beløpet utbetalt.

Så sier Bibelen: «For syndens lønn er døden». (Rom 6:23) På samme måte lønner synden sine tjenere med døden. Litt hver dag, og døden gjør seg mer og mer gjeldende. Å tjene synden fører til større lyst, sterkere trang, større avhengighet av å synde. Du blir som en rusmisbruker.

Slik er de sprukne brønner, og derfor skaper de bare ny tørst. Slik blir hele livet – og til sist en evig pine i tørst. (Luk 16:24)

Jesus har noe annet å gi

«Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste». Den som drikker dette vannet, får slukket tørsten. Selve innholdet er slik at det kan slukke vår tørst. Det er levende vann.

«Aldri i evighet tørste», sier han. Det betyr at det venter noe annet for en kristen, enn det den rike mann (Luk 16:19) fikk oppleve. I Åpenbaringsboken får vi en oppfyllelse av ordene «aldri i evighet tørste», når Jesus sier: «Jeg vil gi den tørste å drikke av livets vannkilde uforskyldt». (Åp 21:6)

Der det levende vann kommer inn i et menneskes liv, kommer det inn noe nytt. Hvordan skjer dette? Jesus sier at det er fordi dette vannet blir i mennesket en kilde. Det blir en kilde som veller fram, og som gjør seg gjeldene på en slik måte i våre liv, at det er livet som seirer. Livet seirer også på den måten at vi får leve i Guds gode vilje

Skattefrie gaver

Noen av bladets lesere har spurt om det er mulig å gi skattefrie gaver til bibelskolen og Lekmannsmisjonens arbeid. Det kan du gjøre ved å oppgi persondata. Ta kontakt med kasserer, eller rektor ved bibelskolen (se side 2 i bladet) dersom du ønsker flere opplysninger. *Red.*

med våre liv. Her er noe som bryter gjennom, og fører oss fram til et evig liv.

Hvilket vann er det tale om her? «Den som kommer til meg, skal ikke hunge. Og den som tror på meg, skal aldri noen gang tørste». (Joh 6:35) I dette ligger det at Jesus er livets vann, og Jesus understreker også det samme i Joh 7:37-38: « Om noen tørster, han komme til meg og drikke! Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann.» Her åpenbarer Ordet at det er Jesus som er livets vann. (Joh 6,63)

Kvinnen sa: «Herre gi meg dette vann!» Hvordan gjør Jesus dette? Jesus fører henne til sannhets erkjennelse – det er en erkjennelse som samtidig åpner hjertet for Jesus. Tørst er dypest sett behov skapt ved erkjennelse. Hun trodde Jesu ord. Da var hun kommet til livets vann med sin tørst, og hun var kommet hjem.

L&E

Den ustemte harpen

På et gammelt slott var det for lenge siden en harpe som ingen kunne bruke. Den var så ustemt at det ikke gikk an å spille på den. Man hadde forsøkt å stemme den, men den var ikke blitt bedre. Og nå måtte harpen bare stå der til ingen nytte.

En dag kom det en meget gammel herre til slottet får å be om rom der. Han ble godt mottatt. Og det gikk slik til at den gamle harpen ble nevnt. Mannen ba om å få se på den. Ikke lenge etter var han i ferd med å ordne harpen. Han reparerte det som var ødelagt, og stemte den på nytt. Og tenk: Nå var det mulig å spille på den igjen!

Den gamle mannen spilte så vakkert at alle undret seg. Ingen hadde trodd at harpen kunne gi så vakre toner.

Men hvem kunne denne mannen være? Jo, han hadde tidligere vært in-

strumentmaker, og i sin ungdom hadde han laget akkurat denne harpen. Derfor visste han nøyaktig hvordan den kunne stemmes.

Vi mennesker er skapt av Gud, og vi skulle lovsynge ham hver dag. Men synden har ødelagt, slik at ingen kan prise ham rett, uten at han får omskape ditt hjerte. Jesus har skapt deg, og han er blitt sendt til jorden som din frelser. I ham har du et levende håp. Når han får stemme ditt hjerte til lovsang, da blir det jubelsang til Guds ære. Først da bli livet ditt slik som han ville ha det.

*Derfor vil jeg synge
til hans ære her,
til med hellig tunge
jeg får synge der!*

Oversatt fra Luthersk
Barntidning, Sverige

Takk, Jesus!

Melodi: «Såret for meg».

*Takk for du kom,
hit til vår jord!
Takk for du gav oss
ditt levende ord!
Takk at du mottar
en synder som tror!
Takk, kjære Jesus,
for nåden så stor!*

*Takk, Frelser kjær,
når du er nær –
Sjeler kan reddes,
for du er jo der!
Takk for du tar
mine urene klær.
Takk for i blodet
min drakt renses er!*

*Aldri, o Gud,
bort fra meg gå.
Om jeg her vakler;
og ikke kan stå.
Du inntil korset
da lede meg må.
Bare hos deg
er det nåde å få!*

Lina Melås

Velkommen!

**Pinsestevne, Lundheim
Folkehøgskole,
Moi, 2.-5. juni**

På ny ønsker vi å invitere deg til pinsesamling på Moi. I denne søvnens tid er det viktig at vi som Guds folk samles om Ordet til vekkelse og oppmuntring. Vi trenger å leve i vekkelsen, men på samme tid er det viktig at vi kan få møte «brødrene» fra ulike steder og sammenhenger til oppmuntring og trøst fra Guds levende ord. Prøv derfor å sette av tiden både for din egen del, men også med tanke på de andre. Velkommen i Jesu navn!

Arkivfoto NLL

Ingenting er umulig for Gud!

Luk.1:37

Fredag 2. juni

kl 1900 Samling og kveldsmat
kl 2000 Kveldsmøte
v/ Lars Fossdal

Lørdag 3. juni

kl 1000 Bibelt. v/Gunnar Soppeland
kl 1130 Bibelt. v/Lars Fossdal
kl 1700 Bibelt. v/ Dag Rune Lid
kl 2000 Kveldsmøte
v/ Gunnar Soppeland
Offer til misjonen

Søndag 4. juni

kl 1000 Bibelt. v/Finn Widar Knutzen
kl 1130 Bibelt. v/Gunnar Soppeland
kl 1700 Bibelt. v/Lars Fossdal
kl 2000 Kveldsmøte v/Finn W. Knutzen
Offer til Bibelskolen

Mandag 5. juni

kl 1030 Formiddagsmøte,
Tale ved Gunnar Soppeland
Offer til misjonen
kl 1230 Middag / avslutning

Påmelding: Karl B. Bø, Nyvollv. 7, 4070 Randaberg, tlf. 51418746, mobil 90549825

«Den som spreier velsigning, skal trivast.
Den som livar opp andre, vert sjølv oppliva.»
Ord 11:25

**Norsk
Luthersk**
Lekmannsmisjon

Kjødets farer

Av Ole Hallesby

I det nevnte ord av Jesus om den villige ånd og det skrøpelige kjød vil han imidlertid ikke bare minne sine disipler om at de har kjødet. Han vil også innprente dem hvor farefullt kjødet er. Men her er det ikke alltid lett for ham å få sine disipler til å følge med. Det var så allerede da Jesus uttalte disse ord til de tre disipler i Getsemane. Jesus følte sterkt den alvorlige situasjon disiplene befant seg i, og han talte til dem for å advare dem. Men de oppfattet visst ikke stort av det han sa. Det står så betegnende at deres øyne var tunge, og han fant dem sovende hver gang han kom og talte til dem.

Når jeg ser ut over hele den flokk av troende menn og kvinner, som jeg har den lykke å kjenne, synes det meg at de deler seg i to leirer, som jeg vil kalle de forsiktige kristne og de uforsiktige kristne.

Med uforsiktige kristne mener jeg ikke uærlige folk. Nei, de jeg tenker på er både redelige og varmhjertede og

oppofrende og energiske. Men så uforsiktige! De har liten forståelse av den fare som de bærer med seg i sitt gamle kjød. De kommer derfor ofte opp i mange ting som blir til skade både for deres eget gudsliv og for kristendommens sak. Har de med penger å gjøre, kan man kanskje ikke si at de har gjort noe juridisk straffbart, men –. Det er et men. Har de med det annet kjønn å gjøre, kan man kanskje ikke si at det er noe utuktig de har begått, men –. Det er et men. Det er med dem som med de klær som er lo på. Hvor vi går, henger alltid noe igjen på dem.

De forsiktige kristne derimot har lært å kjenne sitt onde kjød, ofte gjennom en lang og bitter erfaring. De vet hvor lett den iboende lyst vekkes, når den kommer i berøring med synden hos andre. Derfor har de lært å gå forsiktig sin vei, og om mulig unngå de livsforhold som før har ført dem i fall. Av den grunn blir disse forsiktige kristne som regel betraktet og betegnet som sneversynte, pietistiske, overspente. Men det betyr ikke meget for disse kristne, hva man kaller dem. For dem er det én ting som betyr mer enn alt annet på jorden, og det er å ha fred med Gud i en god samvittighet. De har prøvd nok av den onde samvittighet og den indre uro, ikke bare før sin omvendelse, men også etter. Men det er den indre uro i gudsforholdet som de ikke lenger orker fortsette med. De vil

Vi gjengir her fortsettelsen av Ole Hallesbys gjennomgang av ordet fra Mark 14:38: «Våk og bed, for at dere ikke skal komme i fristelse! Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig». Siste delen kan du lese i neste nr. Red.

for enhver pris eie det klare forhold til Gud så de kan se ham inn i øyet. Og derfor unngår de omhyggelig alt som tar freden og tryggheten ut av deres gudsliv.

Disse kristne har en veldig betydning. Rettlinjede og rakryggede går de sin gang i alle livets forhold, like samvittighetsfulle og pålitelige enten de kjøper eller de selger, enten de arbeider for seg selv eller for andre. De sier kanskje ikke så mye, men ved sitt kristelige liv betyr de mer for samvittighetene enn mange stortalere. Det er disse folk som gir de ufrelste mennesker den respekt for kristendommen, som er den avgjørende betingelse for at Ordet om Kristus skal få noen inngang i deres sjel.

Det synes meg at det er slike folk vi særlig trenger i våre dager. Vi trenger prester og misjonærer og emissærer og søndagsskolelærere og mange andre slags arbeidere i Guds rikes store arbeid. Men det vi trenger mer enn noe annet, det er folk som vitner om sin Frelser først og fremst med sitt liv.

Kristus ønsker å tale med sine disipler om kjødets fare, for at vi skal lære å vandre varlig. Jeg minnes at vi for mange år siden skulle minere hjemme hos min far. Jeg var vel omkring konfirmasjonsalderen. Vi skulle jo ha dynamitt, og jeg tilbød meg straks å hente den. Vi hadde nemlig en fin hest som passet fortrinnsvis som ridehest. Jeg hadde satt i stand en gammel sal, og nå benyttet jeg da enhver anledning til å ri. Da jeg dro av sted, sa far: «Du

kan ri så fort du vil bort, men hjemover får du huske på at du har dynamitt på ryggen». Dere kan tro jeg husket det nok.

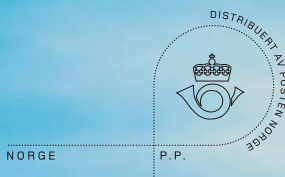
Men vi som har det gamle kjød, vi bærer i sannhet et langt farligere sprengstoff med oss på all vår ferd. Og det skulle mane oss til forsiktighet. Den som har krutt i tønne, er forsiktig med fyrstikker. Vi skulle også ha lært at kjødets lyster lett antennes.

Jesus sier: Våk og be. Han sier oss ikke bare hvor farlig kjødet er, men også hvordan vi skal møte denne fare og overvinne den. Og disse Jesu ord kommer som en salig trøst til den redelige sjel som kjemper imot sitt gamle kjød og lider under sine daglige nederlag, og spør så tidt i sin nød: Skal jeg da aldri bli bedre? Skal det alltid bli på stedet marsj? Skal jeg aldri nå lenger enn til å kjempe og falle, be om forlatelse og stå opp igjen?

Det er det Jesus taler bekreftende om her. Om denne seier har også Paulus uttalt det klareste ord i Gal 5:16: «Vandre i Ånden, så skal I ikke fullbyrde kjødets begjæring». Som før nevnt, uttaler han her at vi aldri blir kvitt kjødets begjæring, så lenge vi er her på jorden. Men han lover oss at vi skal slippe å utføre kjødets begjæring. Se her, for et liflig evangelium det ligger i denne apostoliske formaning!

*Fra «Kjødelig frihet er åndelig død»,
Luthersk Litteraturstudie, Oslo 1946*

(Forts. i neste nr.)

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Bildet av far

Av Kristian Fagerli

Det skjedde i en heim der far var sjømann i utenriksfart. På den tiden måtte sjøfolk være i tjeneste i to år før de kunne få gratis heimreise.

Ved frokostbordet en søndag morgen har familien en gjest til bords. Mot slutten av måltidet, før andakten, reiser mor seg, og henter et bilde som sto på kommoden. Et enkelt bilde på stiv papp, i svart og hvitt, uten innramming.

Hun gir bildet til det eldste barnet. Han ser på det en stund. Så sender han det til sin bror. Og nå ser han på det. Og slik går bildet fra barnehand til barnehand der i benken. Og mens det slik går runden, forklarer mor til gjesten hva det er som skjer:

«Det er bildet av far. Vi sender det rundt hver søndag, så vi ikke skal glemme hvordan han ser ut, og kan kjenne ham igjen den dagen han kommer tilbake».

På Jesu tid var det mange som bare så en tømmermannssønn fra en foraktet by.

Noen få hadde fått åpenbart Jesu herlighet.

Etter oppstandelsen står det at han gjentatte ganger viste seg for sine disipler.

En gang, som identifikasjon, viste han dem sine hender og sin side, sårmerkene fra Golgata.

Og disiplene ble glade da de så Herren.

I dag trenger vi igjen og igjen å få malt Jesus Kristus for våre øyne som korsfestet.

Ja, la oss fortsette å se på Ham og gi akt på Ham, troens opphavsmann og fullender.

Se, jeg kommer snart. Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone.

L&E